

Repertoriumnummer 2020 /
Datum van uitspraak 18 februari 2020
Rolnummer 2019/AH/101

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof Antwerpen

Afdeling Hasselt

Kamer 2

Arrest

A F, met maatschappelijke zetel te *,

met als raadsman mr. V A, advocaat te HASSELT, die pleit,

tegen:

V N, wonende *

vertegenwoordigd door mevrouw N A, afgevaardigde van een representatieve werknemersorganisatie, met volmacht, die pleit.

Het hoger beroep is gericht tegen de vonnissen van 3 september 2018 en 10 december 2018 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt.

Het arbeidshof past de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken toe.

I. PROCEDURE IN EERSTE AANLEG

Op 12 oktober 2017 legde mevrouw V een verzoekschrift neer opzichts de BVBA G A F, hierna de BVBA genoemd, bij de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt.

Met syntheseconclusie van 4 mei 2018 vorderde mevrouw V:

“De vordering ontvankelijk en gegrond minstens gedeeltelijk gegrond te verklaren;

Verweerster te veroordelen om aan aanlegster te betalen een bedrag van:

- *8.023,73 EUR, te vermeerderen met de wettelijke intrest op het brutobedrag van de samenstellende delen vanaf de eisbaarheid van ieder deel, als achterstallig loon voor de periode 2014-2016, wegens niet-betaling van dit loon zoals bepaald in de cao 09.07.2015 K.B. 07.03.2017 B.S. 29.03.2017 van het pc 341 (categorie 5 van het pc 341) en cao 01.04.2015 van het pc 200 (sinds april 2015 pc 341)*
- *1.232,78 EUR als eindejaarspremie voor de jaren 2015 en 2016 wegens niet betalen van deze premie zoals voorzien in de cao van 09.07.2015, K.B. 29.06.2016, B.S. 2.08.2016 te vermeerderen met de wettelijke intrest op het brutobedrag van de samenstellende delen vanaf de eisbaarheid van ieder deel*
- *1.419,95 EUR als vertrekvakantiegeld voor het vakantiedienstjaar 2015 en 2016, wegens niet-betaling van dit vakantiegeld zoals vastgesteld in de artt. 46 en 47 van het Koninklijk besluit van 30 maart 1967 tot bepaling van de algemene uitvoeringsmodaliteiten van de wetten betreffende de jaarlijkse vakantie der loonarbeiders, te vermeerderen met de moratoire interesten vanaf ingebrekestelling dd. 1.06.2017*
- *333 EUR als schadevergoeding wegens het niet afleveren van de eco-cheques voor de referteperiode juni 2015 – mei 2016 en juni 2016 – oktober 2016*

Verweerster tevens te veroordelen tot het afleveren aan aanlegster van volgende sociale documenten:

- *de afrekeningen voor de periode oktober 2014 tot maart 2016 zoals bedoeld in artikel 15 van de Wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers en het Koninklijk besluit van 27 september 1966 tot vaststelling van de gegevens die deze afrekening moet bevatten;*
- *de vakantieattesten voor de vakantiedienstjaren 2015 en 2016 zoals bedoeld in art. 46 § 2 van het Vakantiebesluit van 30 maart 1967;*
en dit binnen twee maanden na de betekening van het tussen te komen vonnis, en bij gebreke hieraan te voldoen binnen de gestelde termijn, verwerende partij te veroordelen, tot het betalen van en dwangsom van 25 EUR per ontbrekend document en per dag vertraging, te verbeuren vanaf de tweede maand na de betekening van het vonnis.

Verweerster bijkomend te veroordelen tot de gerechtelijke intrest op de aldus toegekende bedragen en in de kosten van het geding.

Het te vellen vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal, zonder zekerheidsstelling of borg en mits uitsluiting van elk vermogen tot kantonnement.

Aanlegster zich voorbehoud te horen verlenen de gevorderde bedragen te verhogen of te verlagen in de loop van het geding, alsook om alle andere bedragen te vorderen die verwerende partij om het even welke reden dan ook zou verschuldigd zijn.”

Met syntheseconclusie van 4 juni 2018 vorderde de BVBA om de vordering ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en mevrouw V te veroordelen tot betaling van alle kosten van het geding.

Met vonnis van 3 september 2018 verklaarde de Arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt, de vordering van mevrouw V ontvankelijk en werden vooraleer ten gronde te oordelen de debatten heropend, teneinde partijen toe te laten de gevraagde stukken bij te brengen. De uitspraak omtrent de kosten werd aangehouden.

Met vonnis van 10 december 2018 heropende de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt, opnieuw de debatten zodat partijen een herberekening van de vordering konden maken rekening houdende met de principiële uitspraken reeds gedaan in dit vonnis.

Tegen de vonnissen van 3 september 2018 en 10 december 2018 tekende de BVBA op 29 maart 2019 hoger beroep aan.

De vonnissen werden niet betekend.

II. EISEN IN HOGER BEROEP

Bij conclusie van 7 november 2019 vordert de BVBA:

“Het hoger beroep van concludante ontvankelijk en gegrond te verklaren;

De vonnissen uitgesproken door de eerste kamer van de arbeidsrechtbank ANTWERPEN, afdeling HASSELT op 3 september 2018 en op 10 december 2018 in de zaak gekend onder AR 17/1204/A te vernietigen;

De oorspronkelijke vorderingen van geïntimeerde vervolgens ontvankelijk doch ongegrond te verklaren;

Geïntimeerde te veroordelen tot betaling van alle gedingskosten met inbegrip van de wettelijke rechtsplegingsvergoeding, in hoofde van verzoeker begroot op:

- *rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg: 1.320 euro.*
- *Rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: 1.320 euro”*

Bij conclusie van 28 november 2019 vordert mevrouw V:

“Het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren;

Dientengevolge de bestreden vonnissen te bevestigen in al hun beschikkingen;

Appellante bijkomend te veroordelen in de kosten van het hoger beroep.

Het tussenvonnissen dd. 10.12.2018 verder uitwerkend;

Appellante te veroordelen om aan aanlegster te betalen een bedrag van:

- *6.703,56 EUR, te vermeerderen met de wettelijke intrest op het brutobedrag van de samenstellende delen vanaf de eisbaarheid van ieder deel, als achterstallig loon voor de periode 2014-2016, wegens niet-betaling van dit loon zoals bepaald in de cao 09.07.2015 K.B. 07.03.2017 B.S. 29.03.2017 van het pc 341 (categorie 5 van het pc 341) en cao 01.04.2015 van het pc 200 (sinds april 2015 pc 341)*
- *1.186,57 EUR als eindejaarspremie voor de jaren 2015 en 2016 wegens niet betalen van deze premie zoals voorzien in de cao van 09.07.2015, K.B. 29.06.2016, B.S. 2.08.2016 te vermeerderen met de wettelijke intrest op het brutobedrag van de samenstellende delen vanaf de eisbaarheid van ieder deel*
- *1.210,35 EUR als vertrekvakantiegeld voor het vakantiedienstjaar 2015 en 2016, wegens niet-betaling van dit vakantiegeld zoals vastgesteld in de artt. 46 en 47 van het Koninklijk besluit van 30 maart 1967 tot bepaling van de algemene uitvoeringsmodaliteiten van de wetten betreffende de jaarlijkse vakantie der loonarbeiders, te vermeerderen met de moratoire interesten vanaf ingebrekestelling dd. 1.06.2017*
- *491,75 EUR als vakantiegeld voor het vakantiedienstjaar 2015 en 2016, wegens niet-betaling van dit vakantiegeld zoals vastgesteld in de artt. 38 t.m. 45 van het Koninklijk besluit van 30 maart 1967 tot bepaling van de algemene uitvoeringsmodaliteiten van de wetten betreffende de jaarlijkse vakantie der loonarbeiders, te vermeerderen met de moratoire interesten vanaf ingebrekestelling dd. 1.06.2017*
- *208,33 EUR als schadevergoeding wegens het niet afleveren van de eco-cheques voor de referteperiode juni 2015 – mei 2016 en juni 2016 – oktober 2016*

Appellante tevens te veroordelen tot het afleveren aan geïntimeerde van volgende sociale documenten:

- *de afrekeningen voor de periode oktober 2014 tot maart 2016 zoals bedoeld in artikel 15 van de Wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der*

werknemers en het Koninklijk besluit van 27 september 1966 tot vaststelling van de gegevens die deze afrekening moet bevatten;

- *de vakantieattesten voor de vakantiejaar 2015 en 2016 zoals bedoeld in art. 46 § 2 van het Vakantiebesluit van 30 maart 1967; en dit binnen twee maanden na de betekening van het tussen te komen vonnis, en bij gebreke hieraan te voldoen binnen de gestelde termijn, verwerende partij te veroordelen, tot het betalen van en dwangsom van 25 EUR per ontbrekend document en per dag vertraging, te verbeuren vanaf de tweede maand na de betekening van het vonnis.*

Appellante bijkomend te veroordelen tot de gerechtelijke intrest op de aldus toegekende bedragen en in de kosten van het geding.

Geïntimeerde zich voorbehoud te horen verlenen de gevorderde bedragen te verhogen of te verlagen in de loop van het geding, alsook om alle andere bedragen te vorderen die verwerende partij om het even welke reden dan ook zou verschuldigd zijn.”

III. ONTVANKELIJKHEID

Het hoger beroep werd naar tijd en vorm met een regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

IV. TEN GRONDE

1. De feiten

Mevrouw V trad op 1 oktober 2014 als commercieel-administratief bediende in dienst van de BVBA met een arbeidsovereenkomst voor bediende voor onbepaalde duur.

Aan deze arbeidsovereenkomst kwam op 14 oktober 2016 een einde wegens medische overmacht.

Bij aangetekend schrijven van 1 juni 2017 gericht aan de BVBA voerde de vakorganisatie van mevrouw V aan dat haar aangeslotene tijdens haar tewerkstelling niet werd verloond conform de door haar uitgeoefende functie en stelde de BVBA in gebreke om achterstallig loon en vakantiegeld te betalen.

Bij schrijven van 27 juni 2017 betwistte de BVBA deze aanspraken.

Omdat partijen niet tot een vergelijk kwamen legde mevrouw V op 12 oktober 2017 het inleidend verzoekschrift in deze zaak neer.

2. De beoordeling

2.1 De toepasselijke CAO 's

Mevrouw V trad op 1 oktober 2014 in dienst van de BVBA.

Anders dan de BVBA voorhoudt was PC 341 op dat ogenblik nog niet opgericht.

Bij KB van 31 augustus 2014 (*BS 22 september 2014*) werd het PC 341 voor de bemiddeling in bank- en beleggingsdiensten opgericht. Het oprichtingsbesluit van 31 augustus 2014 trad in werking op 2 oktober 2014, dit is 10 dagen na publicatie in het Staatsblad.

De agenten en makelaars in bankdiensten en beleggingsdiensten vielen voor deze datum, bij gebrek aan een ander bevoegd paritair comité, onder het Aanvullend Nationaal Paritair Comité voor de bedienden (PC 218).

Op 1 oktober 2014, datum van indiensttreding van mevrouw V, viel de BVBA dus onder PC 218.

Het PC 341 was niet onmiddellijk operationeel zodat mevrouw V overeenkomstig het bepaalde in artikel 27 van de CAO-Wet ook na 2 oktober 2014 haar rechten behield zoals bepaald bij de CAO 's afgesloten in het PC 218, hetgeen ook bevestigd werd op haar loonbrieven.

Bij CAO van 1 april 2015 heeft PC 200 de rechten en plichten van PC 218 overgenomen. Alle CAO's en akkoorden gesloten op het niveau van het PC 218 werden behouden in het PC 200.

Op 9 juli 2015 werd in het PC 341 een CAO gesloten inzake algemene classificatie en verloningsbeleid. Er werden 7 functiecategorieën ingevoerd. Artikel 3.1 van deze CAO voorzag evenwel een overgangperiode tot 31 december 2015. Tot dan bleven de baremalonen van PC 200 gelden.

Uit het voorgaande volgt dat mevrouw V zich voor de periode van 1 oktober 2014 tot 31 december 2015 terecht steunt op de bepalingen van :

- de CAO van 29 mei 1989 betreffende de loon- en arbeidsvoorwaarden afgesloten binnen het PC 218, zoals gewijzigd bij CAO van 28 september 2009, en overgenomen bij de CAO van 1 april 2015 met betrekking tot de continuïteit van de collectieve arbeidsovereenkomsten en akkoorden op het niveau van het PC 218, gesloten in het PC 200.
- de CAO van 28 september 2009 tot vaststelling van de sectorale minimumloonschalen op basis van beroepservaring afgesloten binnen het PC 218, overgenomen bij de CAO van 1 april 2015 met betrekking tot de continuïteit van de collectieve

arbeidsovereenkomsten en akkoorden op het niveau van het PC 218, gesloten in het PC 200.

Voor de periode vanaf 1 januari 2016 steunt mevrouw V zich terecht op de bepalingen van de CAO van 9 juli 2015 inzake de algemene classificatie en verloningsbeleid afgesloten binnen het PC 341.

2.2 Nietigheid van de CAO 's van 28 september 2009 en 9 juli 2015 en hun algemeen verbindend verklarende KB 's van respectievelijk 21 februari 2010 en 7 maart 2017

De BVBA stelt dat sommige bepalingen van de CAO van 28 september 2009 tot vaststelling van de sectorale minimumloonschalen op basis van beroepservaring afgesloten binnen het PC 218, en overgenomen door het PC 200 en de CAO van 9 juli 2015 inzake de algemene classificatie en verloningsbeleid afgesloten binnen het PC 341 een indirecte discriminatie op grond van leeftijd inhouden en aldus in strijd zijn met de Europese Kaderrichtlijn 2000/78 van 27 november 2000 en de Antidiscriminatiewet.

Volgens de BVBA moeten de voornoemde CAO 's met toepassing van artikel 9 van de CAO-Wet en artikel 15 van de Antidiscriminatiewet nietig worden verklaard en de algemeen verbindend verklarende KB's door het arbeidshof overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing worden gelaten omdat zij onwettige bepalingen algemeen verbindend hebben verklaard. Ter ondersteuning van haar standpunt verwijst de BVBA naar een vonnis van de arbeidsrechtbank Leuven van 11 april 2019. (*RABG* 2019, afl. 12, 1089, noot VAN HOORDE E.)

Het arbeidshof kan dit standpunt evenwel niet bijtreden omdat het strijdig is met de ratio legis van hogervermelde richtlijn en de Antidiscriminatiewet, die er in bestaat een bescherming in te stellen ten behoeve van bepaalde categorieën van personen die het slachtoffer zijn van discriminatie.

Juist om die reden wordt enkel aan de personen die voorhouden het slachtoffer te zijn van discriminatie een vorderingsrecht toegekend in het geval van discriminatie.

Hieruit volgt dat een werkgever de onwettigheid van leeftijdsgebonden barema's niet kan invoeren als verweer tegen de vordering tot betaling van achterstallig loon ingesteld door de werknemer om zich op deze wijze aan haar verplichtingen te onttrekken (in dezelfde zin, *Arbh. Antwerpen* 3 mei 2011, A.R. nr. 2010/AA/177, onuitg. (stuk 44 mevrouw V); *Arbrb. Brussel* 11 maart 2008, *Soc.Kron.* 2009, 106, noot).

Of anders gesteld, de eventuele nietigheid/onwettigheid van de voormelde CAO's en KB's wegens strijdigheid met de kaderrichtlijn 2000/78 en de Antidiscriminatiewet kan uitsluitend door het gediscrimineerde slachtoffer worden ingeroepen in de mate dat dit in zijn voordeel

is, met name als deze achtergestelde persoon meent aanspraak te moeten maken op een bepaald voordeel dat toegekend wordt aan de bevoordeelde persoon.

De wettigheidstoets die artikel 159 van de Grondwet aan de rechter oplegt, dient uitgeoefend te worden binnen de perken van het geding dat hem wordt voorgelegd en dat de uitoefening van subjectieve rechten van de partijen als voorwerp heeft. De rechters mogen in de zaken die aan hun oordeel onderworpen zijn geen uitspraak doen bij wege van algemene en als regel geldende beschikking. (artikel 6 van het Gerechtelijk Wetboek)

Het behoort derhalve niet aan het arbeidshof om een legaliteitscontrole uit te oefenen waarbij het zich in abstracto uitspreekt over de conformiteit van een CAO, en het KB dat haar algemeen verbindend verklaart, met hogere normen.

Anders dan de BVBA voorhoudt leidt de sanctie voorzien in artikel 9 van de CAO-Wet evenmin tot een algemene nietigheid. De nietigheid van een bepaling in een CAO die een verboden discriminatie inhoudt heeft geen ander gevolg dan aan de door die discriminatie gedupeerde werknemers recht op gelijke behandeling te geven. Niet de hele bepaling wordt derhalve noodzakelijk door nietigheid aangetast. Zij laat de rechten van de werknemers die zij niet schendt (of die geen schending inroepen) onverkort. (cfr. Cass. 27 januari 1994, *Soc. Kron.* 1994, 75; Cass. 20 juni 1994, *JTT* 1994, 473)

In casu kan het arbeidshof alleen maar vaststellen dat noch de BVBA, noch mevrouw V inroepen dat zij worden gediscrimineerd.

Er is dan ook geen enkele reden waarom het arbeidshof in de voorliggende zaak tot de nietigheid/onwettigheid van de CAO's of KB's zou besluiten wegens strijdigheid met de Europese Kaderrichtlijn 2000/78 van 27 november 2000 en de Antidiscriminatiewet.

De overige door partijen aangevoerde feiten en middelen doen aan voorgaande overwegingen en besluitvorming geen afbreuk.

2.3 Geen afstand of rechtsverwerking

De BVBA werpt op dat mevrouw V nooit gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid opgenomen in de CAO van 9 juli 2015 om de functie-inschaling te betwisten.

Bijlage 3 aan de CAO van 9 juli 2015 voorziet inderdaad in de mogelijkheid voor de werknemer om beroep aan te tekenen tegen een verkeerde inschaling.

Deze bijlage schrijft echter ook een procedure voor die de werkgever moet volgen. Met name moet de werkgever aan elke werknemer individueel schriftelijk (per brief of email) meedelen in welke klasse zijn/haar bedrijfsfunctie is ingedeeld. Elke werknemer moet inzage hebben in

de gevolgde indelingsprocedure en moet bovendien ingelicht worden over de mogelijkheid tot beroep tegen de indeling.

In casu heeft de BVBA de voorgeschreven procedure met betrekking tot de inschaling niet nageleefd, althans levert zij daarvan niet het bewijs.

In deze omstandigheden doet het gebrek aan beroep bij de beroepscommissie dan ook geen enkele afbreuk aan het recht van mevrouw V om haar inschaling voor de arbeidsgerechten te betwisten.

De vaststelling dat mevrouw V tijdens haar tewerkstelling nooit geprotesteerd heeft tegen haar inschaling betekent ook niet dat zij afstand van recht heeft gedaan om achterstallen op grond van een verkeerde inschaling op te vorderen.

Een afstand van recht moet om geldig te zijn ondubbelzinnig gebeuren en kan maar worden afgeleid uit feiten die voor geen andere interpretatie vatbaar zijn.

Een louter stilzitten volstaat dus niet, en al zeker niet wanneer we zoals in casu te maken hebben met een werknemer tijdens het bestaan van de arbeidsovereenkomst. Het gebrek aan protest van mevrouw V kan immers evenzeer verklaard worden door de tussen partijen bestaande band van ondergeschiktheid.

Voor de volledigheid merkt het arbeidshof nog op dat er geen algemeen rechtsbeginsel van rechtsverwerking bestaat, volgens hetwelk een subjectief recht tenietgaat of niet meer kan worden aangevoerd wanneer de houder van dat recht een houding aanneemt die objectief onverenigbaar is met dat recht, waardoor hij aldus het gewettigd vertrouwen van de schuldenaar en van derden misleidt.

In artikel 1134, lid 3 van het Burgerlijk Wetboek is het beginsel neergelegd van de uitvoering te goeder trouw van de overeenkomsten; een partij schendt noch dat artikel noch dat beginsel wanneer zij gebruik maakt van het recht dat zij uit de wettig aangegane overeenkomst haalt, en niet blijkt dat zij er misbruik van heeft gemaakt; binnen die perken en gelet op de regels inzake de bevrijdende verjaring erkent het Burgerlijk Wetboek impliciet dat een partij de mogelijkheid heeft om het haar door de overeenkomst verleende recht niet onmiddellijk uit te oefenen. (vgl. Cass. 17 mei 1989, *Arr. Cass.* 1989-90, 1188)

De BVBA voert niet aan dat mevrouw V misbruik heeft gemaakt van haar rechten.

Het komt derhalve aan het arbeidshof toe om mevrouw V correct in te schalen.

2.4 Ervaring en functieclassificatie van mevrouw V

In hoger beroep vraagt mevrouw V de bevestiging van het bestreden vonnis.

De eerste rechters oordeelden dat mevrouw V voor de periode van 1 oktober 2014 tot 1 oktober 2015 recht heeft op een maandloon van 2.129,76 euro zijnde het baremaloon schaal I voor categorie (klasse) D met een anciënniteit van 8 jaar en voor de periode van 1 oktober 2015 tot 1 januari 2016 op een maandloon van schaal II voor categorie (klasse) D met een anciënniteit van 9 jaar (PC 218 en 200).

Wat betreft de periode vanaf 1 januari 2016 oordeelden de eerste rechters dat mevrouw V recht heeft op de betaling van het loon in categorie 4 met een anciënniteit van 9 jaar (PC 341).

De BVBA betwist in concreto niet de door de eerste rechters weerhouden anciënniteit (beroepservaring), alleen de weerhouden functieklasse.

De inschaling in de functieklasse dient te gebeuren op basis van de reële uitgeoefende functie. De benaming van de functie geldt slechts als indicatie voor de inhoud ervan.

Zoals de eerste rechters is dit arbeidshof van oordeel dat mevrouw V slaagt in de op haar rustende bewijslast dat zij bij de BVBA een functie uitoefende die in overeenstemming te brengen is met klasse D (PC 218 en PC 200) en categorie 4 (PC 341).

Vooreerst moet worden vastgesteld dat de bewering van de BVBA, dat mevrouw V weinig ervaring had in de banksector en ook tijdens haar vorige tewerkstelling louter uitvoerende administratieve taken uitoefende, tegengesproken wordt met de door mevrouw V bijgebrachte stukken.

Mevrouw V behaalde op 2 juli 2005 een diploma van gegradueerde in het bedrijfsbeheer/Bachelor opleiding bedrijfsbeheer, optie Financiën- en verzekeringswezen. Van augustus 2005 tot mei 2008 werkte zij inderdaad als loketbediende bij Argenta, maar aansluitend werkte zij bij Delta Lloyd Bank als commercieel medewerker en vervolgens als junior relatiebeheerder. In haar sollicitatieformulier bij de BVBA weerhield mevrouw V 8 jaar bankervaring met zeer goede kennis van retail bankieren en kredieten. Zij drukte de wens uit om door te groeien naar senior relatiebeheerder en zich te verdiepen in businessbankieren.

Alhoewel er in het dossier geen echte omschrijving van de functie van mevrouw V bij de BVBA voorligt, kan het arbeidshof wel uit andere stukken distilleren wat haar taken bij de BVBA waren. Hieruit blijkt dat mevrouw V niet louter administratief en ondersteunend werk uitvoerde onder strikt toezicht van de werkgever, zoals de BVBA beweert. Zij was veel meer dan een loketbediende die alleen maar kleine verrichtingen deed.

Met name blijkt uit de door mevrouw V bijgebrachte verslagen van vergaderingen, waarvan de inhoud als zodanig niet wordt betwist door de BVBA, dat zij instond voor de bank (zowel in het kantoor in Peer als in Beringen) en de verzekeringen. Anders dan bij een andere werknemer, Ward, wordt hierin niet vermeld dat er voor alles terugkoppeling nodig is met de

zaakvoerder, zodat mag worden aangenomen dat mevrouw V een zekere zelfstandigheid bezat in haar werk.

In het verslag van de vergadering van 24 april 2015 wordt mevrouw V als teamleader/verantwoordelijke aangeduid voor de bank, waarbij zij rechtstreeks moet rapporteren aan de zaakvoerder. Voor derogaties diende voorafgaandelijk het akkoord van de zaakvoerder te worden gevraagd, wat impliceert dat voor het overige een grote zelfstandigheid gold. Ook verlof diende prioritair aan mevrouw V als teamleader te worden gevraagd.

In een e-mail van 9 oktober 2015 van de zaakvoerder aan het personeel wordt gesteld dat mevrouw V op bepaalde dagen het takenpakket van andere werknemers "*monitort*", hetgeen impliceert dat mevrouw V toezicht hield op andere werknemers. Bovendien wordt gesteld dat mevrouw V op dinsdag de hele dag in het kantoor te Peer aanwezig is en taken m.b.t. productie, klantenontvangst en beheer waarneemt, de commercieel – technisch aard van haar functie wordt bevestigd en er wordt aan toegevoegd dat zij er over zal waken dat alle mogelijke opportuniteiten behandeld zullen worden.

Uit de verschillende geschreven verklaringen op eer die mevrouw V van klanten bijbrengt kan worden afgeleid dat zij advies verstreekte aan klanten i.v.m. leningen en spaarplannen en deze ook afsloot. Zij wordt in diverse stukken relatiebeheerder genoemd.

Tevens toont mevrouw V aan dat zij zich voortdurend bijschoolde.

Op basis van het voorgaande oordeelt het arbeidshof dat de functie van mevrouw V bij de BVBA grotendeels overeenstemt met de functie-inhoud en de niveau onderscheidende criteria van klasse D, zoals voorzien in de CAO van 29 mei 1989 betreffende de loon- en arbeidsvoorwaarden afgesloten binnen het PC 218, zoals gewijzigd bij de CAO van 28 september 2009.

Haar functie was adviserend van aard en werd gekenmerkt door het bewaken en ontwikkelen van één bedrijfsproces in het kader van een bepaalde doelstelling. Mevrouw V behandelde concrete en abstracte problemen en vragen binnen een ruim gestelde doelstelling en ontwikkelde oplossingen voor klanten. De toegevoegde waarde van haar functie situeerde zich op het verstrekken van externe adviezen die op langere termijn een positief effect hebben. Foutieve adviezen konden leiden tot aanzienlijk tijds-, geld- of imagooverlies. Zij werd voornamelijk gecontroleerd en beoordeeld op grond van de realisatie van vooraf gestelde doelstellingen. Zij bepaalde als teamleader naast de eigen werkprioriteiten ook deze van andere werknemers. Zij bezat grondige praktische en theoretische kennis van het eigen vakgebied en van de aanverwante vakgebieden en zij volgde een gespecialiseerde hogere opleiding en constante bijkomende vorming. Zij had diepgaande mondelinge en schriftelijke contacten met interne en externe contactpersonen.

Wat betreft de inschaling overeenkomstig de CAO van 9 juli 2015 in het PC 341 stemde de functie die mevrouw V uitoefende overeen met de functie-inhoud van de referentiefunctie van commercieel adviseur (categorie 4), zowel wat betreft missie, kennis, als verantwoordelijkheden. Zoals gezegd heeft mevrouw V een grondige theoretische en praktische kennis en beschikte zij over een zekere zelfstandigheid bij de uitvoering van haar taken. Zij reikte oplossingen aan vanuit eigen ervaring binnen het bestaand kader en haar opdrachten vereisten een zeker onderzoek, analysevermogen of beoordeling om vanuit verschillende invalshoeken tot een oplossing te komen. Er werden haar doelstellingen opgelegd waarbij zij een zekere autonomie had bij de verwezenlijking ervan.

Het verweer dat de BVBA voert doet hieraan geen afbreuk en is overigens hoofdzakelijk gericht tegen de inschaling als productspecialist (categorie 5), hetgeen mevrouw V thans niet meer vordert.

Zo belet het bestaan van controledocumenten wat betreft afwijkingen en het feit dat mevrouw V niet volledig autonoom werkte (vb. geen volledige toegang tot het softwaresysteem "Carla") haar inschaling in categorie 4 niet.

Ook heeft het argument van de BVBA, dat mevrouw V vaak onzorgvuldig handelde, voor zover al bewezen, geen enkele relevantie wat betreft haar inschaling in de functieclassificatie.

De inschaling door de eerste rechters kan derhalve worden bijgetreden.

2.5 De achterstallen

2.5.1 Loon

Mevrouw V heeft een herberekening gemaakt van haar achterstallig loon op basis van hetgeen door de eerste rechters werd beslist en door het arbeidshof wordt bevestigd.

Het arbeidshof merkt samen met de BVBA op dat de baremalonen die mevrouw V hanteert in haar berekening niet steeds in overeenstemming zijn met de toepasselijke schalen.

Zo stemt bv. het baremaloon dat mevrouw V in aanmerking heeft genomen voor de maanden oktober, november en december 2015 niet overeen met schaal II voor klasse D met een anciënniteit van 9 jaar.

Het arbeidshof heropent het debat om mevrouw V toe te laten een herberekening van haar vordering te maken overeenkomstig de correcte loonschalen.

Tevens zal mevrouw V bij de berekening van haar vordering rekening moeten houden met het principe dat in bijlage 4 bij de CAO van 9 juli 2015 inzake de algemene classificatie en

verloningsbeleid afgesloten binnen het PC 341 is bepaald, nl. het jaarsalaris is samengesteld uit 12 maandlonen en het minimum maandloon dat moet gerespecteerd worden is gelijk aan 12 maandlonen gedeeld door 13.

Anders dan de BVBA lijkt te suggereren is een gelijkaardige bepaling niet terug te vinden in de CAO van 28 september 2009 (PC 218 en 200). Het standpunt van de BVBA dat vakantiegeld en eindejaarspremie moeten meegerekend worden is fout. Kennelijk verwacht de BVBA de verplichting om maandelijks het barema te betalen met de plicht om het gemiddeld minimum maandinkomen te garanderen op jaarbasis (art 14 van de CAO van 29 mei 1989).

2.5.2 Eindejaarspremie 2015 en 2016

Mevrouw V heeft overeenkomstig de CAO van 9 juli 2015 inzake de jaarlijkse gratificatie recht op een eindejaarspremie.

In strijd met hetgeen de BVBA voorhoudt werd de arbeidsovereenkomst niet in onderling overleg beëindigd. Er werd door partijen samen vastgesteld dat de arbeidsovereenkomst een einde heeft genomen ingevolge definitieve overmacht wegens medische ongeschiktheid, hetgeen de toekenning van de pro rata eindejaarspremie voor 2016 niet belet.

Mevrouw V zal een nieuwe berekening moeten maken van de eindejaarspremie, rekening houdend met hetgeen sub. 2.5.1 van dit arrest werd overwogen.

2.5.3 Vakantiegeld

Ook dit onderdeel van de vordering moet worden aangehouden in afwachting van een herberekening van het loon.

2.5.4 Ecocheques

Mevrouw V vordert een schadevergoeding wegens het niet afleveren van ecocheques ten bedrage van 208,33 euro voor de referentieperioden van juni 2015 tot mei 2016 en van juni 2016 tot oktober 2016.

Het arbeidshof stelt vast dat mevrouw V rechten kan doen gelden op ecocheques overeenkomstig de CAO van 16 juli 2009 gesloten in het PC 218 betreffende de koopkracht luik ecocheques en de CAO van 3 februari 2016 gesloten in het PC 341.

Verder moet worden vastgesteld dat mevrouw V correct rekening heeft gehouden met de door de CAO nr. 98 van 20 februari 2009 voorgeschreven perioden van gelijkstelling (o.a. periode van ziekten met gewaarborgd maandloon). De BVBA formuleert desbetreffend overigens geen enkele opmerking meer.

Met de betaling van 125,00 euro die de BVBA in juni 2015 deed kan geen rekening worden gehouden. Deze heeft immers betrekking op een voorgaande, niet gevorderde periode.

Het door mevrouw V gevorderde bedrag kan worden toegekend.

BESLISSING

Het arbeidshof,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt de vonnissen van 3 september 2018 en 10 december 2018 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt.

Trekt de zaak naar zich toe en verklaart de vordering van mevrouw N V ontvankelijk en reeds gegrond zoals volgt.

Veroordeelt de BVBA G A F om aan mevrouw N V te betalen:

- 208,33 euro als schadevergoeding wegens het niet afleveren van de eco-cheques voor de referteperiode juni 2015 – mei 2016 en juni 2016 – oktober 2016.

Alvorens verder ten gronde te oordelen, beveelt de heropening van het debat om reden vermeld in het overwegend gedeelte van dit arrest.

Beveelt in toepassing van artikel 775 van het Gerechtelijk Wetboek dat partijen hun conclusies hierover zullen uitwisselen en aan het arbeidshof zullen overhandigen door het neerleggen ervan ter griffie binnen de volgende termijnen:

- uiterlijk op 20 april 2020 voor mevrouw V;
- uiterlijk op 22 juni 2020 voor de BVBA;
- uiterlijk op 20 augustus 2020 voor mevrouw V.

Dit alles op straffe van verwijdering van die conclusies uit het debat.

Bepaalt de datum waarop de partijen zullen worden gehoord op **21 oktober 2020** met een voorziene pleitduur van twintig minuten voor beide partijen samen.

Houdt de uitspraak over de kosten aan.

Aldus gewezen door:

Anne ARIËN, raadsheer,

Geert MOTMANS, raadsheer in sociale zaken, werkgever,

Jos VAN HOUT, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,

Geert MOTMANS

Jos VAN HOUT

Anne ARIËN

en uitgesproken door de voorzitter van de tweede kamer van het arbeidshof te Antwerpen, afdeling Hasselt, zitting houdend te Hasselt in openbare terechtzitting van 18 februari 2020 met bijstand van griffier Roeland NILIS.

Roeland NILIS

Anne ARIËN